

Димчо Дебелянов

Нощем

На лунния трепет вълните
заливат скръбта на безлюдния път.
След ден на позор и на сълзи прикрити
как тихо, как сладостно жалбите спят.

Низ ширните плодни простори
не трепва ни сърп, ни звънтяща коса –
то сякаш сонм ангели с бели амфори
прелитат над тях и разръсват роса.

Далечна звезда се отронва;
пустинно мълчи небосводът дълбок
и чут е вълна как вълната догонва
в прикрития в тревните пазви поток.

Аз тръпна, аз тая, аз плувам
в море от покой и безсилни лъчи
и тъй съм смирен – сякаш повтор целувам
през сълзи целунати нявга очи.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6099>]